

Sygn. akt **V Ca 2000/11**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2012 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny - Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Marzanna Góral</i>
Sędziowie:	SSO Joanna Wiśniewska – Sadowska SR (del.) Tomasz Pałdyna
Protokolant:	sekr. sąd. Anna Misiejuk

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2012 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. K.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Wojskowemu Biuru Emerytalnemu**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego (...) w Warszawie z dnia 2 marca 2011 roku, wydanego w sprawie o sygn.. akt I C 2270/10

I. o d d a l a a p e l a c j ę;

II. zasądza od Skarbu Państwa – Wojskowego Biura Emerytalnego na rzecz K. K. 1 200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów procesu przed sądem odwoławczym.

Sygn. akt V Ca 2000/11

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 stycznia 2012 roku

Wyrokiem z dnia 2 marca 2011 roku Sąd Rejonowy (...) w Warszawie zasądził od Skarbu Państwa – Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w W. na rzecz K. K. 24 008, 40 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwot częściowych i kwotę 4 090 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że K. K. pełnił zawodową służbę wojskową. Decyzją z 9 maja 2003 roku Dowódca (...) Okręgu Wojskowego wypowiedział mu stosunek służbowy i powód został zwolniony z zawodowej służby wojskowej z dniem

31 sierpnia 2003 roku. W związku z tym przyznano mu uposażenie, przysługujące przez okres jednego roku po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej, tzw. dwunastkę, za okres od 1 września 2003 roku do 31 sierpnia 2004 roku. Uposażenie to wynosiło 2 000, 70 zł brutto miesięcznie i wypłacone zostało w całości w kwocie 24 008, 40 zł. Decyzją Dowódcy Wojsk Lądowych z dnia 31 marca 2006 roku stwierdzono nieważność decyzji z 9 maja 2003 roku i powód został ponownie przyjęty do służby wojskowej. Następnie powód wypowiedział stosunek służbowy i 31 stycznia 2007 roku został ponownie zwolniony z zawodowej służby wojskowej. Decyzją z 22 stycznia 2007 roku Wojskowy Komendant Uzuppełnień (...) przyznał K. K. świadczenia pieniężne z tytułu zwolnienia ze służby, w tym, m. in. świadczenie pieniężne wypłacane co miesiąc przez okres jednego roku po zwolnieniu ze służby w wysokości kwoty uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym, należnego w ostatnim dniu pełnienia służby w wysokości miesięcznej 2 676 zł. Później, decyzją z 12 kwietnia 2007 roku, ten sam organ podwyższył to świadczenie do kwoty 2 904 zł. Pismem z 29 stycznia 2007 roku Wojskowe Biuro Emerytalne wezwało powoda do zapłaty pobranego jednorazowo z góry w 2003 roku uposażenia w kwocie 22 087, 73 zł, jako świadczenia nienależnego.

Sąd ustalił też, że po zwolnieniu powoda ze służby wojskowej Wojskowe Biuro Emerytalne ustaliło, że wysokość miesięcznego świadczenia pieniężnego przysługującego powodowi przez okres jednego roku po zwolnieniu ze służby stanowi kwotę brutto 675, 30 zł, czyli netto 459, 65 zł, która to kwota stanowi różnicę pomiędzy przysługującym powodowi świadczeniem pieniężnym z 2007 roku a pobranym nienależnie uposażeniem w 2003 roku.

Sąd pierwszej instancji odnotował, że świadczenie, o którym tu mowa, przyznano powodowi na podstawie art. 95 pkt 1 ustawy z dnia 11 września 2003 roku o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U z 2008 roku, Nr 141, poz. 892). Wprawdzie przyznanie tego świadczenia – jak wywodzi się dalej – następuje w drodze administracyjno-prawnej, lecz istotą sporu w niniejszej sprawie nie jest sama podstawa przyznania świadczenia, lecz kwestia istnienia świadczenia nienależnego oraz dopuszczalności potrącenia, a kwestie te należą do sfery prawa cywilnego i prawa pracy, choć kodeks pracy stosuje się tu nie wprost, lecz poprzez odesłanie zawarte w pragmatyce służby. Sąd odnotował przy tym, że podstawę prawną świadczenia z roku 2003 stanowił obowiązujący wówczas art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy, a po 1 lipca 2004 roku kwestie dotyczące uposażenia żołnierzy zawodowych zostały w całości uregulowane w ustawie z 11 września 2003 roku o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. Zauważono przy tym, że regulacja w tym zakresie nie uległa zmianie.

Sąd Rejonowy odnotował też, że decyzja z 2003 roku o wypowiedzeniu powodowi służby została wyeliminowana z obrotu prawnego wobec stwierdzenie jej nieważności ex tunc, czyli od początku funkcjonowania w obrocie. Podzielił przy tym pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z 11 września 2008 roku, w sprawie III UZP 1/08, zgodnie z którym nieważności decyzji o wypowiedzeniu stosunku służbowego żołnierza zawodowego nie powoduje obowiązku zwrotu emerytury wojskowej, pobranej przed stwierdzeniem nieważności. W ocenie Sądu Rejonowego stanowisko to znajduje oparcie w obowiązujących regulacjach prawnych, bowiem jak wynika z art. 77 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, jak też z poprzednio obowiązującego przepisu art. 10 ustawy o uposażeniu żołnierzy, uposażenia i inne należności (w tym związane ze zwolnieniem ze służby), pobrane przez żołnierza zawodowego, przysługujące mu według zasad obowiązujących w dniu wypłaty, nie podlegają zwrotowi, jeżeli dalsze przepisy nie stanowią inaczej. Zatem ani przepisy ustawy z 11 września 2003 roku, ani przepisy nieobowiązującej już ustawy z 17 grudnia 1974 roku nie przewidywały i nie przewidują możliwości zwrotu przedmiotowego uposażenia przez żołnierza. Zdaniem Sądu Rejonowego, przywołany art. 10 i odpowiadający mu art. 77 stanowią lex specialis wobec przepisów konstruujących obowiązek zwrotu nienależnego świadczenia, a zatem świadczenia pobranego przez powoda w 2003 roku nie można uznać za świadczenie nienależne.

Na przeszkodzie w możliwości potrącenia należności przyznanej powodowi w roku 2007 stoi też – zdaniem Sądu Rejonowego – art. 103 ust. 1 ustawy z 11 września 2003 roku, zgodnie z którym z uposażenia żołnierza zawodowego mogą być dokonane potrącenia w granicach i na zasadach określonych przepisach o wynagrodzeniu za pracę, a więc na zasadach określonych w art. 87 i nast. kodeksu pracy, przy czym w myśl ust. 2 tego przepisu przez uposażenie, o którym mowa w ust. 1 rozumie się, m.in. należności pieniężne wymienione w art. 95 pkt 1 i 2, czyli dwunastomiesięczne uposażenie. Sąd Rejonowy przyjął, że z dwunastomiesięcznego uposażenia żołnierza zawodowego, o którym mowa w przepisie art. 95 pkt 1 ustawy mogą być jedynie dokonywane potrącenia w sytuacjach, o których mowa w art. 87 kodeksu pracy, zgodnie z którym z wynagrodzenia za pracę podlegają potrąceniu sumy egzekwowane na podstawie tytułów wykonawczych na zaspokojenie świadczeń alimentacyjnych, sumy egzekwowane na podstawie tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż alimentacyjne, zaliczki pieniężne udzielone pracownikowi i kary pieniężne. Inne należności, stosownie do art. 91 § 1 k.p., mogą być potrącane z wynagrodzenia pracownika tylko za jego zgodą wyrażoną na piśmie. Sąd Rejonowy odnotował, że pozwany dokonał potrącenia wierzytelność w kwocie równej uposażeniu otrzymanemu przez powoda w związku ze zwolnieniem ze służby w 2003 roku, a wierzytelność ta nie należy do kategorii należności wymienionych w art. 87 § 1 k.p. Powód nie wyraził również pisemnej zgody na potrącenie tej wierzytelności z kwotą świadczenia ustalonego w wysokości miesięcznej 2 904 zł. To sprawia, zdaniem sądu meriti, że czynność prawna potrącenia dokonana przez pozwanego, jako sprzeczna z tymi przepisami, była nieważna i nie wywołała skutku w postaci umorzenia wierzytelności powoda dochodzonej w przedmiotowym postępowaniu. Tym samym, pozwany był zobowiązany do wypłaty na rzecz powoda świadczenia, o którym mowa w art. 95 pkt 1 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, przyznanego decyzją z dnia 22 stycznia 2007r., zmienioną decyzją z 12 kwietnia 2007 roku w kwocie po 2 904 zł miesięcznie.

Sąd Rejonowy wskazał, że Wojskowe Biuro Emerytalne w P. jako płatnik uposażenia należnego powodowi nie miało kompetencji do ustalania prawa do tego świadczenia, bądź odmowy ustalenia tego prawa, jak i do zaliczenia uposażenia wypłaconego wcześniej na poczet należnego uposażenia, bądź uznawania wypłaconego świadczenia za nienależne. Nawet zatem stwierdzenie przez płatnika w toku postępowania związanego z wypłatą żołnierzowi zawodowemu powyższego świadczenia, nieuzasadnionego przyznania temuż żołnierzowi określonego prawa, nie upoważnia go – zdaniem sądu pierwszej instancji – do wzruszenia ostatecznej decyzji w tym przedmiocie. Zdaniem sądu meriti dopóki decyzja taka nie zostanie uchylona, zmieniona lub stwierdzona jej nieważność w przypadkach i na zasadach określonych procedurą administracyjną, płatnik jest nią związany. Nawet, gdyby się z nią nie zgadzał i miał w tej kwestii uzasadnione racje, jest zobligowany do jej respektowania.

Sąd Rejonowy podzielił pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 26 stycznia 2006 roku, w sprawie III PZP 1/05 oraz w orzeczeniu z dnia 26 maja 2000 roku, w sprawie III RN 169/99, że uposażenie żołnierza zawodowego i inne świadczenia związane administracyjnoprawnym stosunkiem służbowym mają charakter publicznoprawny, a stosowanie instytucji potrącenia przewidzianej kodeksem cywilnym dotyczy jedynie wierzytelności cywilnoprawnych i nie można jej stosować do zobowiązań publicznoprawnych. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odnotowano nadto, że również w orzeczeniu Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 września 2005r. oraz z dnia 5 czerwca 2007 roku, jak i w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 stycznia 2006 roku, wykluczono możliwość dokonywania potrącenia ze świadczenia finansowego należnego żołnierzowi zawodowemu innego, już uprzednio wypłaconego świadczenia tego samego rodzaju. W świetle

art. 505 pkt 4 k.c. nie mogą być umarżane przez potrącenie wierzytelności, co do których potrącenie wyłączone jest przez przepisy szczególne, zatem z taką sytuacją – jak ocenił Sąd Rejonowy – mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Konkludując te rozważania sąd pierwszej instancji stwierdził,

że w tej sytuacji powód może dochodzić różnicy między dwunastomiesięcznym uposażeniem przysługującym mu w związku

ze zwolnieniem go z zawodowej służby wojskowej z dniem 31 stycznia 2007 roku a świadczeniem już przyznanym i wypłaconym w związku

ze zwolnieniem go ze służby z dniem 30 sierpnia 2003 roku. W związku bowiem ze zwolnieniem powoda z zawodowej służby wojskowej z dniem 31 stycznia 2007 roku miał otrzymywać świadczenie ustalone w wysokości 2 904 zł brutto miesięcznie. Pozwany zaś wypłacał powodowi miesięcznie kwoty po 675, 30 zł brutto.

Rozstrzygając w przedmiocie żądania odsetkowego Sąd Rejonowy skonstatował, że prawo żołnierza do dochodzenia odsetek zostało powszechnie uznane w orzecznictwie, a żądanie to znajduje podstawę prawną w art. 75 ust. 3 przywołanej na wstępie ustawy. Na uzasadnienie terminu wymagalności poszczególnych rat świadczenia przywołano art. 81 ust. 1 i 3 i art. 96 ust. 6 ustawy, wskazując przy tym, że powód został zwolniony z zawodowej służby wojskowej z dniem 31 stycznia 2007 roku.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie

art. 98 § 1 k.p.c. i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Sąd zaznaczył przy tym, że na koszty postępowania składała się uiszczona przez powoda opłata od zażalenia w kwocie 335 zł.

Apelację od tego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany, zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o uchylenie zaskarżonego orzeczenia

i odrzucenie pozwu oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego za obie instancje, zarzucając przy tym nieważność postępowania przez prowadzenie sprawy w warunkach niedopuszczalności drogi sądowej z uwagi na to,

że rozstrzygnięcie sprawy należy do organów administracyjnych i sądów administracyjnych, a przez to naruszenie art. 2 ust. 1 i art. 379 pkt 1 k.p.c. oraz naruszenie art. 233 k.p.c. przez dowolną ocenę dowodów. W apelacji zgłoszono też ewentualny wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku

i oddalenie powództwa na koszt drugiej strony, stawiając zarzut naruszenia prawa materialnego, przez niewłaściwe zastosowanie

art. 498 k.c. poprzez przyjęcie, że pozwany dokonał potrącenia dwunastomiesięcznego uposażenia wypłaconego w 2003 roku

z uposażenia ustalonego w roku 2007, niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię art. 498 k.c. w związku z art. 499 k.c. i art. 505 pkt 4 k.c. poprzez przyjęcie, że powód nie jest bezpodstawnie wzbogacony uposażeniem wypłaconym w 2003 roku i nie zachodzą przesłanki

do zastosowania pozostałych przepisów o dopuszczalności żądania zwrotu w oparciu o powołane przepisy, gdyż nie było to przedmiotem postępowania w sprawie, niewłaściwe zastosowanie art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2003 roku o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych w związku z art. 87 Kodeksu pracy, określającego dopuszczalność i zakres potrącenia, które w sprawie nie występowało, niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię art. 77 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, jak też art. 10 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 roku o uposażeniu żołnierzy i przyjęcie, że świadczenia pobrane przez żołnierza zawodowego nie podlegają zwrotowi, podczas gdy nie było to przedmiotem postępowania w sprawie, niezastosowanie w sprawie

art. 96 ust. 1 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych stanowiącej, że dwunastomiesięczne uposażenie przysługuje żołnierzowi (...), który pełnił nieprzerwanie zawodową służbę wojskową przez co najmniej 15 lat, niezastosowanie art. 499 k.c. poprzez przyjęcie,

że pozwany dokonał potrącenia, w braku koniecznego do takiej oceny oświadczenia o potrąceniu, naruszenie art. 2 i 32 Konstytucji RP poprzez przyznanie świadczenia w wysokości bez uwzględnienia obniżek podatkowych i podobnych, skutkujących jego zmniejszeniem do wypłaty, a przez to uprzywilejowanie w stosunku do innych zwolnionych ze służby żołnierzy. Zarzucono też naruszenie prawa procesowego w postaci

art. 328 § 2 [k.p.c.] poprzez brak w uzasadnieniu wyroku wskazania podstaw prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na których sąd oparł rozstrzygnięcie wyroku, art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie przez sąd pierwszej instancji dowolnej oceny dowodów w celu uzasadnienia bezpodstawnie przyjętej tezy o zastosowaniu w sprawie potrącenia.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podziela żadnego z podniesionych w niej zarzutów, w pełni akceptując ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji i ich ocenę prawną.

Podzielając w całości rozważania prawne sądu pierwszej instancji warto zaakcentować dodatkowo, że decyzja administracyjna z roku 2003, przyznająca powodowi prawo do świadczenia w postaci tzw. dwunastki, nadal funkcjonuje w obrocie prawnym. Z całym naciskiem podkreślić należy, że uchylenie decyzji o zwolnieniu ze służby nie unicestwiło decyzji w przedmiocie przyznania dwunastki. Skoro decyzja ta nie została uchylona, to nadal obowiązuje, a świadczenie wypłacone powodowi nie może uchodzić za nienależne. Z tej już tylko przyczyny powództwo winno być uwzględnione w całości, a apelacja nie może odnieść pożądanego skutku.

Nie ma racji apelujący stawiając sądowi pierwszej instancji zarzut nieważności postępowania i naruszenie – tym samym – art. 2 ust. 1

i art. 379 pkt 1 k.p.c. Nie ma wątpliwości co do tego, że sprawa

o świadczenie zwane dwunastką, przyznawane na podstawie art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2003 roku o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2010 roku, Nr 90, poz. 593, ze zm.), jest sprawą administracyjną, a nie cywilną (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 9 lipca 2009 roku, III CZP 44/09, OSNC 2010, Nr 2, poz. 27; podobnie w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego

z dnia 11 października 2007 roku, III UK 53/07, OSNP 2008, Nr 23-24, poz. 359). Bez wątpienia przy tym „droga sądowa nie jest dopuszczalna

w sprawie, w której żołnierz zawodowy dowodzi, że spełnione zostały ustawowe przesłanki do zasądzenia na jego rzecz dodatkowego uposażenia; w tym zakresie ustawodawca przyjął drogę postępowania administracyjnego” (tamże). Czym innym jest jednak określenie rozmiaru obowiązku, a czym innym jego realizacja, czyli wypłata. W tym ostatnim przypadku powód nie dysponuje żadnym innym instrumentem, który pozwoliłby mu na egzekucję przyznanego świadczenia.

W szczególności, jak przyjęto w przywołanej wyżej uchwale Sądu Najwyższego, „nie jest dopuszczalne nadanie klauzuli wykonalności ostatecznej decyzji administracyjnej Wojskowego Komendanta Uzuppełnień o przyznaniu na podstawie art. 95 pkt 1 ustawy (...) świadczenia pieniężnego w związku ze zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej”. Powód nie ma także możliwości domagania się realizacji tego obowiązku na drodze administracyjnej, bo żołnierz nie jest wierzycielem, w rozumieniu ustawy o postępowaniu egzekucyjnym

w administracji, na co zwrócono uwagę w uzasadnieniu cytowanej uchwały. W takiej sytuacji aktualizuje się domniemanie drogi sądowej

w sprawie o wypłatę przyznanego decyzją administracyjną świadczenia.

Pogląd ten znajduje poparcie w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego. W uzasadnieniu wyroku z 10 lipca 2006 roku, wydanego w sprawie SK 12/99 (OTK Zb. Urz. 2000, Nr 5, poz. 143), przyjęto, że art. 1 k.p.c. rozumiany w ten sposób, iż w zakresie pojęcia „sprawy cywilnej” nie mogą się mieścić roszczenia dotyczące zobowiązań pieniężnych, których źródło stanowi decyzja administracyjna, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z ust. 3 Konstytucji. Z wyroku

tego wynika zatem, że istnieje droga sądowa w sprawach dotyczących zobowiązań pieniężnych, których źródłem jest decyzja administracyjna.

Wbrew stanowisku prezentowanemu w apelacji nie ma kolizji pomiędzy decyzjami administracyjnymi a wydanym przez sąd pierwszej instancji orzeczeniem. O ile decyzje administracyjne przyznające powodowi świadczenie z tytułu dwunastki dotyczą bytu tego świadczenia, o tyle orzeczenie sądu powszechnego ogranicza się do „wydobycia” tak przyznanego uprawnienia. Sąd nie przyznał powodowi żadnych dodatkowych uprawnień (nie taka jest zresztą rola sądu), a jedynie potwierdził, że uprawnienie takie mu służy i że nadaje się do egzekucji.

Niezrozumiały jest zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. Naruszenie to, jak wynika z rubrum apelacji, ma polegać na dowolnej ocenie dowodów. Tymczasem, stan faktyczny jest w sprawie niniejszej bezsporny, oparty w całości na materiale dokumentacyjnym. Zresztą, ustalenia sądu pierwszej instancji nie są w apelacji w zasadzie kwestionowane. Bez wątpienia przy tym wskazanie przez sąd jako daty zwolnienia ze służby 31 maja 2006 lub 31 sierpnia 2006 roku, jak też wzmianka o Wojskowym Biurze Emerytalnym w P., stanowią oczywiste omyłki pisarskie i nie jest to kwestia wadliwego ustalenia stanu faktycznego.

Całkowicie chybiony jest też zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Wbrew wywodom apelacji sąd pierwszej instancji wskazał podstawę prawną wyroku i przywołał przepisy prawa, na których oparł swoje rozstrzygnięcie. Zaskarżone orzeczenie zostało wyjątkowo skrupulatnie uzasadnione. Mniemać należy, że zarzut ten jest wyrazem niezrozumienia istoty rozpoznawanego przez sąd roszczenia, dowodem czego jest zawarta w uzasadnieniu apelacji analiza regulacji prawnej dotyczącej zasad przyznawania żołnierzom zawodowym dwunastomiesięcznego wynagrodzenia i podnoszone w związku z tym zarzuty naruszenia przepisów ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. Analiza ta nie uwzględnia faktu, że ocena taka leży w gestii organów wojskowych. Okoliczności te, jak już awizowano, nie mogły być przedmiotem oceny sądu powszechnego, którego badanie ograniczyło się do ustalenia istnienia obowiązku przyznanego decyzją administracyjną, która wiąże sąd. Sąd uwzględnił powództwo K. K. nie dlatego, by uznał, że należy mu się jakiegokolwiek świadczenie związane z pełnioną przez niego służbą wojskową, lecz dlatego, że świadczenie takie zostało mu przyznane, a nie zostało wypłacone. Powód nie dochodził wszak przyznania świadczenia, ale wypłaty świadczenia przyznanego.

Rozważania apelacji dotyczące potrącenia oparte są na nieporozumieniu. Umknęło uwadze skarżącego, że oświadczenie woli w tym przedmiocie może być wyrażone przez każde zachowanie się, które ujawnia wolę wywołania takiego skutku w sposób dostateczny (art. 60 k.c.). Bez wątpienia zaś odmowa wypłacenia świadczenia w pełnej wysokości z powołaniem się na fakt częściowej realizacji zobowiązania poprzez wypłatę trzynastki przyznanej wraz z pierwszym zwolnieniem ze służby, traktowana być musi jako oświadczenie woli o potrąceniu.

Zarzut naruszenia przywołanych w apelacji przepisów Konstytucji RP nie znajduje rozwinięcia w uzasadnieniu apelacji, trudno więc się do niego ustosunkować. Dodać trzeba, że nie jest rzeczą sądu cywilnego wyliczanie i potrącanie świadczeń publicznoprawnych związanych z zasądzonym świadczeniem.

O kosztach procesu przed sądem odwoławczym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 5 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349, ze zm.).

Z tych wszystkich powodów na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak na wstępie.